

Rolnummer 3724
Arrest nr. 77/2006 van 17 mei 2006

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 houdende fiscale en financiële bepalingen, gesteld door het Hof van Beroep te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot en L. Lavrysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij arrest van 7 juni 2005 in zake de Belgische Staat tegen de n.v. Bo-Vite, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 15 juni 2005, heeft het Hof van Beroep te Gent de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« Schendt artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 houdende fiscale en financiële bepalingen de artikelen 10, 11 of 170 van de Grondwet door een retroactieve inwerkingtreding te verlenen aan het artikel 16 van dezelfde wet zonder redelijke en objectieve rechtvaardiging, waardoor bevrijdende roerende voorheffing verschuldigd en betaalbaar kan zijn door een belastingplichtige zelfs vóór de publicatie van de voornoemde wet, enerzijds, en

schenkt artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 de artikelen 10, 11 of 170 van de Grondwet doordat zij belastingplichtigen die een transactie uitvoeren tussen 31 maart 1993 en 31 december 1993 niet in de mogelijkheid stelt om voorafgaande rechtszekerheid te bekomen over het rechtmatige financieel of economisch karakter van hun transactie daar waar belastingplichtigen die een transactie uitvoeren na 31 december 1993 wel deze mogelijkheid wordt geboden, anderzijds ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Bo-Vite, met maatschappelijke zetel te 8900 Ieper, Oostkaai 28;
- de Ministerraad.

De n.v. Bo-Vite heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 27 april 2006 :

- zijn verschenen :

. Mr. T. Leeuwerck, tevens *loco* Mr. F. De Langhe, advocaten bij de balie te Kortrijk, voor de n.v. Bo-Vite;

. Mr. F. Nosedà *loco* Mr. J. Van der Perre, advocaten bij de balie te Brugge, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en P. Martens verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 25 juni 1993 is de n.v. Bo-Vite, geïntimeerde in de zaak voor het Hof van Beroep, overgegaan tot de inkoop van eigen aandelen. Onder de op dat ogenblik heersende fiscale wetgeving was op een dergelijke verrichting geen inkomstenbelasting verschuldigd door de verkopende aandeelhouder. Evenmin moest roerende voorheffing worden ingehouden door de uitkerende vennootschap. De onderneming heeft de verrichting opgenomen in de aangifte in de vennootschapsbelasting voor het aanslagjaar 1994.

In 1996 wordt de inkoop van eigen aandelen door de Bijzondere Belastinginspectie met toepassing van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 geherkwalificeerd in een dividenduitkering, onderworpen aan 25 pct. roerende voorheffing. Ondanks het bezwaar van de belastingplichtige wordt in 1997 van ambtswege een aanslag in de roerende voorheffing gevestigd, met betaalbaarstelling op datum van 25 juni 1993, waarbij intresten worden aangerekend vanaf die datum. Het bezwaar van de belastingplichtige werd bij beslissing van de directeur der belastingen op 26 juli 2001 afgewezen als ongegrond.

Bij vonnis van 27 oktober 2003 heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge de vordering van de n.v. Bo-Vite strekkende tot het ongedaan maken van de betwiste belastingaanslag gegrond verklaard. Tegen die beslissing heeft de Belgische Staat hoger beroep ingesteld. In het kader van dat beroep vraagt de geïntimeerde dat de voormelde prejudiciële vragen zouden worden gesteld, wat door de verwijzende rechter gerechtvaardigd wordt geacht.

III. In rechte

- A -

A.1.1. Artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 werd ingevoerd bij artikel 16 van de wet van 22 juli 1993 houdende fiscale en financiële bepalingen en is overeenkomstig artikel 23, § 4, van die wet van toepassing op de akten die vanaf 31 maart 1993 zijn gesloten.

A.1.2. Volgens de n.v. Bo-Vite schendt artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 de artikelen 10, 11 en 170 van de Grondwet door, zonder objectieve en redelijke rechtvaardiging, retroactieve inwerkingtreding te verlenen aan artikel 16 van die wet, waardoor bevrijdende roerende voorheffing is verschuldigd op verrichtingen die plaatsvonden vóór de publicatie van de wet. Doordat bovendien de administratie de aanslag heeft gevestigd in 1997 is het voor de belastingplichtige onmogelijk om op dat ogenblik nog enige voorheffing te vorderen van de verkrijgers van de uitkering. De retroactieve werking van de in het geding zijnde bepaling had zeer zware financiële implicaties doordat, enerzijds, roerende voorheffing werd geheven op een verrichting die voorheen niet belast was, en doordat, anderzijds, nalatigheidsintresten verschuldigd waren.

A.1.3. Het discriminerend karakter van de inwerkingtredingsbepaling wordt nog versterkt door het feit dat de belastingplichtigen die een transactie uitvoerden tussen 31 maart 1993 en 31 oktober 1993, geen beroep kunnen doen op de procedure tot het verkrijgen van een voorafgaand schriftelijk akkoord over het rechtmatige financiële of economische karakter van hun motieven voor de transactie, terwijl belastingplichtigen die een dergelijke transactie uitvoerden na 31 december 1993 die mogelijkheid wel hadden.

Weliswaar heeft de wetgever voor de periode tussen 31 maart 1993 en 31 oktober 1993 de belastingplichtigen de mogelijkheid geboden om een *a posteriori-ruling* te krijgen. Dit biedt evenwel geen enkele rechtszekerheid, nu in geval van een negatief antwoord de belastingplichtige de uitgevoerde transactie niet kan herroepen om de financiële gevolgen te vermijden.

A.2.1. De Ministerraad voert in hoofdorde aan dat de in het geding zijnde bepaling geen retroactief karakter heeft.

In fiscale aangelegenheden kan een regel slechts als retroactief worden aangemerkt wanneer hij van toepassing is op toestanden waarvan de voorwaarden voor belastingheffing definitief waren vastgelegd op het ogenblik dat hij in werking is getreden.

A.2.2. Op grond van artikel 199 van het koninklijk besluit tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 valt inzake roerende voorheffing het belastbaar tijdperk samen met het jaar waarnaar het aanslagjaar wordt genoemd. Uit artikel 204 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 volgt ook dat de roerende inkomsten tot het belastbaar tijdperk behoren dat overeenstemt met het jaar waarin ze werkelijk werden toegekend of betaalbaar gesteld. Derhalve kan voor de toepassing van de roerende voorheffing een bepaling slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer zij is gepubliceerd na 31 december van het jaar waarin de inkomsten werden genoten en waarop die bepaling van toepassing is.

De roerende voorheffing is op zich geen belastingheffing, maar een techniek van belastinginning. De belasting zelf blijft gebonden aan het belastbaar tijdperk dat eindigt op 31 december van elk jaar. Doordat de voorheffing moet worden verrekend met de vennootschapsbelasting, moet de datum van afsluiting van het belastbaar tijdperk van die belasting in aanmerking worden genomen om na te gaan of de wet al dan niet retroactief is.

A.2.3. Subsidiair voert de Ministerraad aan dat, ook indien de in het geding zijnde maatregel retroactieve werking zou hebben, hij niet discriminerend is.

Het algemeen belang kan vereisen dat een door de wetgever noodzakelijk geachte fiscale maatregel onverwijld uitwerking heeft en dat de mogelijkheid wordt beperkt voor de belastingplichtigen om door anticiperend gedrag de beoogde gevolgen van de maatregel te verhinderen.

De in het geding zijnde bepaling is van toepassing op akten gesloten vanaf 31 maart 1993. De wetgever oordeelde het noodzakelijk die datum aan te houden om te vermijden dat verrichtingen die plaatsvonden in de periode dat de maatregel werd voorbereid en door de vakpers was bekendgemaakt, buiten het toepassingsgebied ervan zouden vallen. Bovendien werd aan de betrokken rechtsonderhorigen de mogelijkheid geboden om *a posteriori* een *ruling* te vragen.

A.3.1. De n.v. Bo-Vite betwist de argumentatie van de Ministerraad. In eerste instantie wijst zij erop dat inzake roerende voorheffing de belastingsschuld definitief ontstaat op datum van toekenning of betaalbaarstelling van de uitkering waarop de roerende voorheffing verschuldigd is. *In casu* is de uitkering toegekend op 25 juni 1993 zodat elke latere bepaling die invloed heeft op de roerende voorheffing verschuldigd op die dag, retroactieve werking heeft.

Het argument van de Ministerraad volgens hetwelk de roerende voorheffing geen belasting is maar enkel een inningstechniek is onjuist, nu de roerende voorheffing *in casu* een bevrijdend karakter heeft en daardoor volgens vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie als een belasting wordt gekwalificeerd.

Ten slotte is ook de bewering dat de voorheffing had kunnen worden verrekend met de vennootschapsbelasting, onjuist.

- B -

De in het geding zijnde bepalingen

B.1.1. Artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ingevoegd bij artikel 16, 2°, van de wet van 22 juli 1993 houdende fiscale en financiële bepalingen, luidt :

« Aan de administratie der directe belastingen kan niet worden tegengeworpen, de juridische kwalificatie door de partijen gegeven aan een akte alsook aan afzonderlijke akten

die een zelfde verrichting tot stand brengen, wanneer de administratie door vermoedens of door andere in artikel 340 vermelde bewijsmiddelen vaststelt dat die kwalificatie tot doel heeft de belasting te ontwijken, tenzij de belastingplichtige bewijst dat die kwalificatie aan rechtmatige financiële of economische behoeften beantwoordt ».

B.1.2. De vermelde bepaling strekt ertoe « een algemene antirechtsmisbruikmaatregel in te voeren wanneer de administratie vaststelt dat de verrichting duidelijk tot stand is gebracht via juridische akten die tot doel hebben de belastingplichtige in staat te stellen de belasting te omzeilen » (*Parl. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 762-1, p. 2). De mogelijkheid om een juridische verrichting te herkwalificeren, moet de belastingadministratie in staat stellen ervoor te zorgen dat de belastingheffing wordt gegrond op de « normale » juridische kwalificatie van de verrichtingen tussen partijen (*Parl. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 762-2, p. 37).

B.1.3. Samen met de invoering van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 heeft artikel 16 van de wet van 22 juli 1993 het toenmalige artikel 345, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen gewijzigd. Op grond van die bepaling kon de belastingplichtige van de administratie een voorafgaand akkoord verkrijgen omtrent de fiscale behandeling van een voorgenomen verrichting, en meer specifiek omtrent de vraag of voor de toepassing van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, de juridische kwalificatie aan rechtmatige financiële of economische behoeften beantwoordde.

B.1.4. Zowel uit de tekst van de wet als uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de antirechtsmisbruikbepaling van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 en de mogelijkheid om aan de belastingadministratie een voorafgaand akkoord te vragen noodzakelijk samengaan, nu een dergelijk akkoord de rechtsonzekerheid moet wegnemen omtrent de kwalificatie van een juridische handeling en het mogelijk moet maken herkwalificatie door de administratie te vermijden (*Parl. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 762-1, p. 3; *Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1072/008, p. 102).

B.2.1. Artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 26 juli 1993, verleent de administratie de bevoegdheid om op basis van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 rechtshandelingen te herkwalificeren die vanaf 31 maart 1993 zijn gesloten, waardoor die op fiscaal gebied een

andere behandeling krijgen dan diegene waarvan de belastingplichtige bij het stellen ervan was uitgegaan.

B.2.2. Volgens die bepaling bestaat de mogelijkheid om een voorafgaand akkoord te vragen vanaf een door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, te bepalen datum en uiterlijk op 31 december 1993. In dat besluit moeten overgangsmaatregelen worden opgenomen om de belastingplichtige ertoe in staat te stellen een schriftelijk akkoord te vragen omtrent de tussen 31 maart 1993 en de dag van de inwerkingtreding van dat besluit gesloten akten, zelfs indien ondertussen de verrichtingen werden verwezenlijkt.

Bij koninklijk besluit van 22 september 1993, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 6 oktober 1993, werd uitvoering gegeven aan die bepaling. Volgens artikel 2 van dat besluit treedt artikel 16 van de wet van 22 juli 1993, wat de toepassing van artikel 345 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 betreft, in werking op 1 oktober 1993.

B.3.1. De verwijzende rechter vraagt het Hof of artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 een schending inhoudt van de artikelen 10, 11 of 170 van de Grondwet doordat het :

- een retroactieve werking verleent aan artikel 16 van dezelfde wet, waardoor bevrijdende roerende voorheffing verschuldigd en betaalbaar kan zijn zelfs vóór de bekendmaking van de voormelde wet;

- belastingplichtigen die een verrichting uitvoeren tussen 31 maart 1993 en 31 december 1993, niet in de mogelijkheid stelt om daarover een voorafgaand akkoord te verkrijgen op grond van artikel 345 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, terwijl belastingplichtigen die een verrichting uitvoeren na 31 december 1993 wel over die mogelijkheid beschikken.

B.3.2. Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag dient te worden opgemerkt dat de in het geding zijnde bepaling in de mogelijkheid om een voorafgaand akkoord te vragen, voorziet vanaf een bij koninklijk besluit te bepalen datum en uiterlijk op 31 december 1993. De prejudiciële vraag dient dan ook zo te worden begrepen dat ze het Hof ondervraagt over het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de belastingplichtigen die een verrichting

uitvoerden tussen 31 maart 1993 en de aldus bepaalde datum en, anderzijds, de belastingplichtigen die een verrichting uitvoerden na diezelfde datum.

B.4.1. Doordat de in het geding zijnde bepaling toestaat dat akten worden geherkwalificeerd die werden gesteld vanaf 31 maart 1993, heeft zij, zoals de verwijzende rechter terecht stelt, terugwerkende kracht.

B.4.2. De terugwerkende kracht van wetsbepalingen, die van die aard is dat zij rechtsonzekerheid in het leven kan roepen, kan enkel worden verantwoord op grond van bijzondere omstandigheden, inzonderheid wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

B.4.3. Ter verantwoording van de terugwerkende kracht van de in het geding zijnde bepaling stelt de wetgever (*Parl. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 762-1, pp. 3 en 4) :

« De nieuwe bepaling [...] is van toepassing op akten gesloten vanaf 31 maart 1993. De Regering oordeelt het noodzakelijk deze datum aan te houden om te vermijden dat verrichtingen die zijn verwezenlijkt sedert de maatregel wordt onderzocht - hetgeen herhaaldelijk door de vakpers werd bekendgemaakt - buiten het toepassingsgebied zouden vallen. Overigens dient opgemerkt dat die akten normaal hun weerslag vinden in fiscale gevolgen vanaf het aanslagjaar 1994 (inkomsten van 1993) en dat de inwerkingtreding ertoe leidt alle belastingplichtigen op gelijke voet te behandelen.

Artikel 345 W.I.B. 1992, dat betrekking heeft op voorafgaande akkoorden, wordt van toepassing gemaakt op de nieuwe bepaling.

De uitbreiding van de zogenaamde ‘ ruling ’ zal van kracht worden vóór eind 1993 op een bij koninklijk besluit bepaalde datum, wanneer de nodige fiscale bepalingen om een snelle werking van de ‘ ruling ’ te waarborgen zullen zijn genomen ».

B.4.4. Het algemeen belang kan vereisen dat een door de wetgever noodzakelijk geachte fiscale maatregel onverwijld uitwerking heeft en dat de mogelijkheid wordt beperkt voor de belastingplichtigen om door anticiperend gedrag de beoogde gevolgen van de maatregel te verminderen. Die maatregel mag evenwel niet ertoe leiden dat een verschil in behandeling wordt ingesteld tussen verschillende categorieën van belastingplichtigen zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat.

B.5.1. Inzake de roerende voorheffing ontstaat de belastingschuld definitief op de datum van de toekenning of de betaalbaarstelling waarop de roerende voorheffing is verschuldigd en op grond van de fiscale wet die op dat ogenblik van toepassing is.

B.5.2. Door zijn terugwerkende kracht kan artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 ertoe leiden dat bevrijdende roerende voorheffing verschuldigd is op rechtshandelingen die, met inachtneming van alle wettelijke voorschriften, definitief zijn gesloten vóór de bekendmaking van de in het geding zijnde bepaling en dus op een tijdstip dat de belastingplichtige daarop geen roerende voorheffing verschuldigd was en met de mogelijkheid van een herkwalificatie geen rekening kon en moest houden.

Zoals blijkt uit de zaak voor de verwijzende rechter, kan de in het geding zijnde bepaling zelfs tot gevolg hebben dat bevrijdende roerende voorheffing moest worden betaald nog vóór de bekendmaking van de wet die deze heffing verschuldigd kon maken, en dat dienovereenkomstig verwijlinteressen verschuldigd zijn.

B.5.3. De in het geding zijnde bepaling doet aldus afbreuk aan het rechtmatige vertrouwen van de belastingplichtige, die erop mocht rekenen dat geen roerende voorheffing verschuldigd zou zijn indien hij zich gedroeg overeenkomstig de van toepassing zijnde wetgeving, en die zijn handelen daarop heeft afgestemd.

B.6.1. Tevergeefs zou een rechtvaardiging voor de terugwerkende kracht van de in het geding zijnde bepaling worden gezocht in de mogelijkheid waarin de wet voorziet om met de belastingadministratie een akkoord te sluiten.

B.6.2. Voor de akten gesloten tussen 31 maart 1993 en de dag bepaald door het besluit bedoeld in artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 kon de belastingplichtige geen voorafgaand akkoord vragen omtrent het feit of de juridische kwalificatie die hij had gegeven aan een voorgenomen verrichting, beantwoordde aan rechtmatige financiële of economische behoeften. Aldus kon hem in die periode niet de rechtszekerheid worden gewaarborgd die de wetgever zelf als een noodzakelijk corollarium van de « antirechtsmisbruikbepaling » van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 heeft beschouwd.

B.6.3. De mogelijkheid waarin de uitvoerende macht volgens de wet moet voorzien om *a posteriori* een akkoord te verkrijgen omtrent akten gesloten tussen 31 maart 1993 en de dag waarop het besluit bedoeld in artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 in werking treedt, kan dat bezwaar niet wegnemen.

B.6.4. Het voorafgaande akkoord strekt ertoe de belastingplichtige zekerheid te verschaffen over de wijze waarop de wet zal worden toegepast met betrekking tot een situatie of een verrichting die nog geen uitwerking heeft op fiscaal vlak. Het akkoord verplicht de aanvrager niet ertoe de voorgenomen verrichting ook te verwezenlijken, doch staat hem juist toe om in voorkomend geval van die verrichting af te zien, indien ze fiscaalrechtelijk niet gunstig is.

B.6.5. Wanneer de belastingplichtige slechts *a posteriori* een akkoord kan vragen voor de rechtshandelingen afgesloten vóór de publicatie van de wet, heeft hij die keuzevrijheid niet, vermits die akten reeds definitief zijn gerealiseerd. De belastingplichtige kan een reeds uitgevoerde verrichting ook niet meer herroepen om de negatieve fiscale gevolgen van een herkwalificatie te vermijden. Aldus wordt de basisdoelstelling van het systeem van de voorafgaande akkoorden miskend en wordt afbreuk gedaan aan het recht van de belastingplichtigen om, met inachtneming van alle wettelijke voorschriften, voor de minst belaste weg te kiezen.

B.7.1. Uit het bovenstaande volgt dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden doordat de retroactieve werking die artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 verleent aan artikel 16 van dezelfde wet, niet alleen ertoe leidt dat belastingplichtigen aan bevrijdende roerende voorheffing kunnen worden onderworpen voor verrichtingen gesteld vóór de bekendmaking van de in het geding zijnde wet, maar ook doordat ze ertoe leidt dat rechtshandelingen kunnen worden geherkwalificeerd die tot stand kwamen vóór de door de Koning te bepalen datum, vanaf wanneer een voorafgaand akkoord kon worden gevraagd.

B.7.2. Weliswaar kon de belastingplichtige vanaf de bekendmaking van de in het geding zijnde bepaling weten dat een door hem gestelde rechtshandeling op grond van artikel 344, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 kon worden geherkwalificeerd, maar pas vanaf het ogenblik dat hij omtrent de fiscale gevolgen van die rechtshandeling een

voorafgaand akkoord aan de belastingadministratie kon vragen, is hem de vereiste rechtszekerheid gewaarborgd.

B.7.3. Om de hiervoor uiteengezette redenen voert de in het geding zijnde bepaling tevens een discriminatie in tussen, enerzijds, de belastingplichtigen die een verrichting uitvoerden tussen 31 maart 1993 en de datum bepaald door het besluit bedoeld in artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 en, anderzijds, de belastingplichtigen die een verrichting uitvoerden na die laatste datum, nu aan de eerste categorie de rechtszekerheid wordt ontzegd die de procedure van het voorafgaande akkoord beoogt en die door de wetgever zelf als het noodzakelijk corollarium van de mogelijkheid tot herkwalificatie werd beschouwd.

B.8. De prejudiciële vragen dienen bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 23, § 4, van de wet van 22 juli 1993 houdende fiscale en financiële bepalingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het artikel 16 van dezelfde wet van toepassing maakt op de akten gesloten vóór de datum waarop de ermede verband houdende toepassing van artikel 345 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 in werking is getreden.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 mei 2006.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts